

нахождаха въ градината. Даже съседнитѣ дѣца стичаха ся на плетъять и Марія имъ даваше всѣкогаждѣ цвѣтье. Верѣдъ градината ся намираше, малка една ябълка, имѣюща рознѣ высочинѣ, и която бѣше самото прекрасно украшеніе. Таѣж ябълка засади Іаковъ като ся роди Марія, и всѣка година малкото това дръвце едвѣмъ дръжеше отъ сладкѣтъ плодъ; но единъ день покрито отъ много цвѣтове, виждаше ся много по прекрасно отъ други пѣтъ и Марія като ся удивляваше съ хубостъта му: »Виждашь ли Отче, извика съ подлудена радостъ, какво великолѣпно зрѣлище! Колько чудесно въ тѣ цвѣтове ся съединява розовидното съ бѣлото! Види ся като да съставлява цѣлото дръво единъ голѣмъ киткъ! Но когато сутрѣньта рано отиваше при любимото си дръво намѣри вситѣ цвѣтове убиты отъ градъять и прекраснитѣ имъ видове унищожены, и челучитѣ слънчовны ги изгарѣха, на печальното това зрѣлище Марія неможеше да удържи съзритѣси отъ което отецъять и като взе причинѣ каза ѣ: »Но тѣя начинъ вредителнитѣ веселіята разоряватъ цвѣтъять на младостъта. Пази ся чадо отъ развращеніето! Грыки ся за това дръво, и ако пѣкой день и честъта ти е такава, и ако сладкитѣ еадѣжды които ми давашь ся изгубять не само за една година но за всичкій ми животъ, колко съзритѣ ми ще бѣдѣтъ по горчивы отъ онія които сега мократъ старнитѣ ти, и сѣрдцето ми ще ся заключи на вѣкъ за счастіето, и печальта ще мя послѣдва до гробъть»